

XII. TANULMÁNY

A KORSZAKOK TERVÉT BEMUTATÓ RAJZ MAGYARÁZATA

A KORSZAKOK – AZ ARATÁSOK – A VALÓSÁGOS ÉS BESZÁMÍTOTT ÁLLAPOT SZINTJE – URUNK ÚTJA – AZ Ő KÖVETŐINEK ÚTJA – HÁROM OSZTÁLY A NÉVLEGES EGYHÁZBAN – AZ ARATÁS ALATTI ELVÁLASZTÁS – A FELKENT, MEGDICSŐÍTETT OSZTÁLY – A NAGY NYOMORÚSÁG OSZTÁLYA – A KONKOLY ELÉGETVE – A VILÁG MEGÁLDVA – A DICSŐSÉGES KIMENETEL

E kötet végén mellékelte rajz bemutatja Isten tervét a világ megszabadítására. Ez által arra törekedtünk, hogy *a látvány segítse* az elmét abban, hogy valamit megértsen az Isten tervének haladó jellegéből és a fokozatos lépésekről, amit meg kell tegernek mindazok, akik valaha is elérik a teljes „elváltozást” emberi természetről az isteni természetre.

Elsőként van egy vázlatunk a három nagy Diszpenzációról: **A**, **B**, **C** – ezek közül az első, **A**, az ember teremtésétől az özönvízig tart; a második, **B**, az özönvíztől a Krisztus Millenniumi uralmának, az Ő második adventkori kezdetéig; és a harmadik, vagyis az „Idők Teljességének Rendje, **C**, a Krisztus uralmának kezdetétől „az eljövendő korszakokig” tart. (Efézus 1: 10; 2: 7) Erre a három, nagy diszpenzációra gyakran utal a Szentírás: **A**-t „akkori világnak” nevezi; a **B**-t Jézus Urunk „e világnak”, Pál „jelenlegi gonosz világnak”, Péter szavaival pedig „mostani világ” *lég és föld – f.m./*. A **C** a „jövendő világ *új ég és új föld – f.m./*”, melyben az igazság lakozik”, ellentétben a jelenlegi gonosz világgal. Most a gonosz uralkodik, és az igaz szenved, míg az eljövendő világban ez megfordul: az igazságosság fog uralkodni, és a gonosztevők szenvedni fognak, és végül minden gonosz meg lesz semmisítve.

E mindhárom nagy diszpenzációban, korszakban, vagy „világban” Istennek az emberekkel kapcsolatos terve egy önálló és eltérő körvonallal bír; mégis mindegyik csak egy része az egy, nagy tervnek, mely, ha beteljesedik, az isteni bölcsességről fog bizonytságot tenni – habár e részek, külön tekintve nem tudják bemutatni a mélységes rendeltetésüket. Mivel az első „világ” („ég és föld”, vagyis a dolgok azon rendje) elmúlt az özönvíz idején, az egy másfajta rendszer kellett legyen, mint amilyen a „jelenlegi gonosz világ”, amelyről Urunk azt mondta, hogy a Sátán annak a fejedelme. Ennélfogva, a jelenlegi gonosz világnak fejedelme nem volt az özönvíz előtti világnak is fejedelme, habár akkor ő nem volt befolyás híjával. Néhány Ige fényt derít Isten akkori eljárásaira, és ekképpen egy tiszta betekintést nyújt az Ő egész tervébe. Ezek azt a gondolatot sugallják, hogy az első „világ”, vagyis az özönvíz előtti diszpenzáció, az angyalok felvigyázása és különleges közreműködése alatt állt, akiknek megengedettett, hogy megpróbáljanak megtenni, amit tudnak a bukott és romlott emberiség felemelésére. Isten engedélyével, bizonyára alig várták, hogy megpróbálhassák, ugyanis az ő érdeklődésük megnyilvánult a teremtés munkálatai fölötti éneklésben és ujjongásban. (Jób 38: 7) Azt, hogy az angyalok az első korszak megengedett, habár sikertelen vezetői voltak, nem csak azon korra vonatkozó utalások mutatják, hanem ésszerűen következtetni lehet az Apostol szavaiból, amikor a jelenlegivel ellentétbe helyezi a múlt és a jövő diszpenzációt. Ő így szól (Zsidók 2: 5): „nem angyaloknak vetette alá Isten az eljövendő világot”. Nem; az a világ az Úr Jézus és az Ő társörököseinek uralma alatt lesz. Következésképpen ez nem csak egy sokkal igazságosabb kormányzás lesz, mint a „jelenlegi gonosz világé”, hanem sokkal sikeresebb is, mint az első világé, vagy diszpenzációé, mely „az angyalok kormányzása” alatt állt. Azok az *angyalok* képtelenek voltak az emberiséget kigyógyítani, ami abban is nyilvánvalóvá vált, hogy az ember gonoszsága oly nagy lett, hogy Isten az Ő igazságos haragjában, az özönvíz

által, nyolc személy kivételével mindenkit megsemmisített az akkor élők közül. (1 Mózes 7: 13)

A „jelenlegi gonosz világban” az embernek megengedettett, hogy önmagát kormányozza; de a bukása miatt ő a Sátánnak, „e világ fejedelmének” uralma alatt áll, akinek titkos mesterkedései és cselszövései ellen hiába küzdött az önmaga irányítására tett erőfeszítéseiben az özönvíztől napjainkig tartó hosszú időszak alatt. Az embernek, az uralkodásra tett ezen kísérlete a Sátán *uralma* alatt a legnagyobb nyomorúsággal végződik, amit a világ valaha ismert. Ekképpen fog igazolódni nem csak az angyalok befolyásának eredménytelensége az emberiség megmentésében, hanem az ember arra irányuló, saját törekvéseinek eredménytelensége is, hogy elérjen egy kielégítő állapotot.

Ez a második, nagy diszpenzáció, a **B**, három külön korszakból áll, melyek közül mindegyik, mint egy haladó lépés, az Isten tervében fennebb és előre vezet.

A **D** korszak egy olyan volt, amely alatt Isten különleges kapcsolatban állt olyan pátriárákkal, mint Ábrahám, Izsák és Jákob.

Az **E** korszak a Zsidók Korszak, vagyis a Jákob halálát követő időszak, mely alatt az ő leszármazottaival úgy bánt Isten, mint akik különös gondoskodása alatt álltak – az „Ő népeként”. Különös előnyökben részesítette őket, és kijelentette: „Csak titeket ismertelek [ismertelek el, pártfogoltalak] e földnek minden nemzetségei közül”. (Ámos 3: 2 – *k.K.*) Ők, mint egy nemzet, a Keresztyén Egyháznak voltak előképe, a „szent nemzet, kiválasztott/különös nép”. A nekik tett ígérek előképei voltak a nekünk tett ígéreknek. A pusztai vándorlásuk az ígért földje felé előképe volt a mi zarándoklásunknak a bűn pusztaságán keresztül a mennyei Kánaán felé. Az áldozataik előképileg és nem egészen igazította meg őket, mert a tulkok és a bakok vére soha sem törölhetik el a bűnt. (Zsidók 10: 4). De az Evangéliumi korszakban, **F**, „jobb áldozataink” vannak, melyek engesztelést végezhetnek az egész világ bűnéért. „királyi papságunk” van,

melyet mindazok alkotnak, akik felszentelik magukat Istennek „élő áldozatként”, mely szent és elfogadható Jézus Krisztus által, Aki a „mi rendünknek Főpapja”. Az Evangéliumi Korszakban találjuk meg a valóságot, mely számára a Zsidó Korszak, annak szolgálatai és szertartásai árnyékok voltak. (Zsidók 10: 1)

Az Evangéliumi Korszak, **F**, a Krisztus Testének világból való kihívatásának időszaka, és hit által megmutattatik neki az élet koronája és az igen nagy és becses ígérek, melyek által [az elhívás és annak követelményeivel szembeni engedelmesség által] isteni természet részeseivé lehessenek. (2 Péter 1: 4) Mégis még megengedettik a rossznak, hogy uralja, vagy irányítsa a világot azért, hogy avval érintkezve ezeket ki lehessen próbálni, hogy meglátsszon, hajlandók-e feladni az emberi természetüket, annak előjogaival és áldásaival, élő áldozatként, a Jézus halálához hasonlóvá tétetvén, hogy lehessenek méltóknak számítva arra, hogy a feltámadáskor is az Ő hasonlatosságává legyenek. (Zsoltár 17: 15)

A harmadik nagy diszpenzáció, **C**, több korszakból fog állni – „az eljövendő korszakok”. Ezek közül az első a Millenniumi Korszak, **G**, az egyetlen, melyre vonatkozóan valami határozott értesülésünk van. Ez ezer év, mely alatt Krisztus uralkodni fog a föld minden nemzetsége fölött, amely által megáldja őket, megvalósítván „minden dolog helyreállítását, amelyről szólt szent prófétáinak ajka által” (Cselekedetek. 3: 19-21 – *K.N.V.*) Azalatt a korszak alatt a bűn és a halál örökre el lesz törölve, mert Krisztusnak „addig kell uralkodnia, amíg ellenségeit mind a lába alá nem veti; mint utolsó ellenséget, a halált – az Ádám halált – semmisíti meg”. (1 Kor. 15: 25, 26 – *K.N.V.*) Ez lesz a nagy újjáépítés korszaka. Ebben az uralomban Krisztus Jézussal az Ő Egyháza, az Ő menyasszonya, az Ő Teste fog társulni, éppen ahogy Ő megígérte, mondván: „Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön trónomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal ülök az ő trónján.” (Jelenések 3: 21 – *K.N.V.*)

„Az eljövendő korszakok”, **H**, a nagy újjáépítési korszakot követve, a tökéletesség, kegyelem állapotának és a boldogságnak korszakai lesznek, melyeknek munkáiról a Szentírás nem mond semmit. Ebben az *időtávlatban* elegendő annyit tudni, hogy ezek az isteni kegyelem alatti dicsőség és áldás korszakai lesznek.

E diszpenzációk mindegyikének különálló időszakaik voltak a munkájuk kezdetére és fejlődésére és mindegyik egy aratással záródik le, mely nyilvánvalóvá teszi gyümölcseit. A Zsidó Korszak végén az aratás egy negyven éves időszak volt, a Jézus szolgálatának kezdetétől, amikor **felkente** Őt Isten Szellemmel (Cselekedetek 10: 37, 38), Kr.u. 29-ben, Jeruzsálem lerombolásáig, Kr.u. 70-ig. Ebben az aratásban záródott le a Zsidó Korszak és kezdődött el az Evangéliumi Korszak. Ezek a diszpenzációk egymásra tevődtek, ahogy a rajz mutatja.

A Zsidó Korszak egy bizonyos mértékben bevégeződött amikor az Úr az Ő három és fél éves szolgálatának végén elvetette azt a nemzetet, mondván: „Íme, elhagyottá lesz a ti házatok”. (Máté 23: 38) Mégis, ez után még három és fél évig kegyelemben részesültek az által, hogy az Evangéliumi hívás rájuk korlátozódott, összhangban a prófétának (Dániel 9: 24-27) a hetven (év) hétnyi kegyelemre vonatkozó kijelentésével, melyek utolsó hetének közepén kivágatik (meghal) a Messiás, de nem önmagáért. „Krisztus meghalt [nem Önmagáért, hanem] a mi bűneinkért” és ekképpen vetett véget a véres- és az ételáldozatnak, a hétnek felén – három és fél évvel a Zsidók iránti kegyelem hetven szövetségi hetének lejárta előtt. Amikor a valódi áldozat meghozatott, nyilvánvaló, hogy az előképieket többé nem ismerhette el Jehova.

Egy tágabb értelemben a Zsidó Korszak a hetvenedik hét végén záródott le, vagyis három és fél évvel a keresztt után – ezután az Evangélium a Pogányoknak is hirdettetett, Kornéliusszal kezdve. (Cselekedetek 10: 45) Ez lezárta az ő korszakukat, ami az Isten kegyelmét illeti, ami a Zsidó egyház

íránt volt és annak elismerésében; nemzeti létük is megszűnt az ezt követő nagy nyomorúságuk idején.

A Zsidó aratásnak ezen idején kezdődött el az Evangéliumi Korszak. Ennek a Korszaknak rendeltetése az „Isten Krisztusának” – Fejnek és Testnek elhívása, fejlődése és megpróbáltatása. Ez a Szellem diszpenzációja; ezért helyénvaló azt mondani, hogy az Evangéliumi Korszak Jézusnak a „Szent Szellemmel és hatalommal” való felkenetésével kezdődött (Cselekedetek 10: 38; Lukács 3: 22; 4: 1, 18) az Ő megkeresztelkedésének idején. Az Ő Egyházára, Testére nézve ez három és fél évvel később kezdődött.

Egy „aratás” képezi az Evangéliumi Korszak végét is, mely időben ismét két korszak tevődik egymásra – az Evangéliumi Korszak végződik és a Helyreállítási, vagy Millenniumi Korszak kezdődik. Az Evangéliumi Korszak szakaszokban záródik le, mint az előképe, vagy „árnyéka”, a Zsidó Korszak. Amint ott, az aratásnak első hét esztendeje, különös értelemben, a testi Izraelben, és Izraelért végzett munkára volt szentelve, úgy itt, hasonlóan hét esztendőt találunk, melyeknek az Evangéliumi Egyházra vonatkozó jelentőség tulajdoníttatik, és amelyeket a világ számára egy szorongattatás („tűz”) időszaka követ, mint a gonoszság büntetése, és mint az igazságosság uralmának előkészítése – amiről még szó lesz.

A DICSŐSÉGRE VEZETŐ ÚT

K, L, M, N, P, R, különböző szinteket jelölnek. **N** a **tökéletes emberi** természet szintje. Ádám ezen a szinten volt, mielőtt bűnbe esett; de az engedetlenség pillanatától az elfajultság, vagy bűn szintjére, az **R**-re, esett, amelyen született az összes leszármazottja. Ez megegyezik a „széles úttal”, mely a pusztulásba vezet. A **P** jelöli az előképi megigazulás szintjét, mely a Törvény által előírt áldozatok eredményeként van beszámítva. Nem volt egy valódi tökéletesség, mert „a törvény semmit sem tett tökéletessé” (Zsidók 7: 19).

Az **N** nem csak az emberi tökéletesség szintjét jelöli, amit valamikor a tökéletes ember, Ádám, foglalt el, hanem minden hit által megigazult személy helyzetét is. „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint”; következésképpen, a Krisztusban hívőket – mindazokat, akik elfogadják az Ő tökéletes és befejezett munkáját, mint megigazítójukét – hit által Isten megigazultaknak ismeri el, mintha tökéletes emberek lennének, mintha soha sem lettek volna bűnösök. Tehát, Isten szemében mindazok, akik Krisztust Megváltójukként fogadják el, az emberi tökéletesség szintjére, **N-re**, vannak számítva. Ez az egyetlen álláspont, ahonnan az ember Istenhez közeledhet, vagy bármilyen közössége lehet Ővele. Mindazokat, akik azon a szinten vannak, Isten fiainak – emberi fiaknak nevezi. Ádám ekképpen volt egy fiú (Lukács 3: 38), és volt közössége *Istennel*, mielőtt engedetlenné vált. Mindazok, akik elfogadják Jézus Urunk befejezett, megváltási munkáját, úgy vannak **számítva**, mintha helyre lennének állítva a kezdeti tisztaságra, és következésképpen nekik közösségük van Istennel.

Az Evangéliumi Korszak alatt Isten a megigazított embereknek egy különleges kínálatot tett, mondván nekik, hogy bizonyos feltételek mellett a természetük egy elváltozását tapasztalhatják, hogy megszűnhetnek földi, emberi lényeknek lenni és mennyei, szellemi lényekké válhatnak, mint Krisztus, az ő Megváltójuk. Némely hívők – megigazult személyek – meg vannak elégedve avval az örömmel és békével ami az által van nekik, hogy hisznek a bűneik bocsánatában és így nem hallgatnak arra a hangra, hogy fennebb jöjjenek. Mások, Isten szeretetétől indítva, amelyet a bűnből való megváltásuk mutat, és érezvén, hogy ők nem a saját maguké, lévén, hogy áron vétettek meg, így szólnak: „Uram, mit akarsz, hogy tegyek?” Az ilyeneknek az Úr azt válaszolja Pál által, hogy: „Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket!” (Róma 12: 1). Mit akar mondani az apostol avval az

ösztönzéssel, hogy szánjuk magunkat élő áldozatul? Azt, hogy szentlejük Isten szolgálatába minden erőnket és talentumunkat, hogy továbbá ne éljünk önmagunknak, sem a barátainknak, sem a családnak, sem a világnak és semmi másnak, csak annak, Aki a saját értékes vérén vásárolt meg bennünket és az Ő iránta való engedelmes szolgálatnak.

De, mivel Isten nem akart elfogadni tökéletlen és hibás előképi áldozatokat, és mivel mi mindnyájan bűnösökké lettünk Ádám által, lehetünk-e elfogadható áldozatok? Pál kimutatja, hogy csak azért lehetünk elfogadható áldozatok, mert szentek vagyunk. Nem úgy vagyunk szentek, mint Jézus, Aki nem ismert bűnt, mert mi az elítélt *emberi* fajhoz tartozunk; nem sikerül elérnünk a tökéletes magatartást sem, mert nem gondoljuk, hogy elértük volna azt a tökéletességet, amelyre elhívattunk; hanem e kincsünk (törékeny és repedt) földi edényben van, hogy látható legyen az, hogy a végső tökéletességünk dicsősége Isten kegyelméből van és nem a mi saját képességünkéből. Szentségünk és Isten számára áldozatként elfogadhatóságunk abból a tényből ered, hogy Isten ingyen megigazított bennünket minden bűnből, a Krisztusnak értünk hozott áldozatában való hit által.

Mindazok, akik értékelik a hívást és alávetik magukat annak, örülnek, hogy méltóknak tekintetnek arra, hogy a Krisztus nevéért gyalázatot szenvedjenek, és nem a látható dolgokra tekintenek, hanem a láthatatlanokra – „az élet koronájára” – a „mennyei elhívás jutalmára... a Krisztus Jézusban” és a „jövendő dicsőségre, amely meg fog nyilvánulni rajtunk”. Attól a pillanattól, ahogy Istennek szentelték magukat, ők nem számíttatnak többé emberekként, hanem mint akik Istentől fogantattak az igazság Igéje által – többé nem emberi gyermekei *Istennek*, hanem attól kezdve szellemi gyermekek. Most már egy lépéssel közelebb állnak a jutalomhoz, mint amikor először hittek; de az ő szellemi természetük még tökéletlen; még csak **fogantatva** vannak, nem **megszületve** Szellem által. Ők még csak szellemi gyermekek magzat formában az **M** szinten – a Szellem általi

fogamzás szintjén. Ők már nem számítatnak embereknek, hanem szellemi lényeknek, mert Szellem által fogantattak, mert lemondtak arról az emberi természetükről, mely egykor az övék volt, amely meg volt igazítva, halottnak számították – élő, szent, Istennek tetsző és elfogadható áldozatnak. Ők most Krisztus Jézusban újteremtények: a régiek (az emberi remények, akarat és törekvések) elmúltak és minden megújult; mert „ti nem vagytok testben, hanem szellemben, ha ugyan az Isten Szelleme lakik bennetek”. (2 Kor. 5: 17; Róma 8: 9) Ha Szellem által voltatok fogantatva, akkor ti (emberi lényként) „meghaltatok és életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben”. /Kol. 3: 3/

Az **L** szint a **tökéletes szellemi** lény állapotát jelöli; de mielőtt el lehetne érni az **L** szintre, a szövetségünk feltételeit teljesíteni kell. Egy dolgot jelent az, hogy Istennel szövetségre lépünk, hogy minden emberi dolog iránt meghalunk és egy következő dolog az, hogy véghez visszük azt a szövetséget földi pályafutásunk folyamán – rabságban (halálban) tartva testünket, eltekintve akaratunkról és csak az Úr akaratát teljesítve. Az **L** szintre való belépést születésnek, vagyis a szellemi életbe való teljes belépésnek nevezik. A teljes Egyház be fog lépni erre a szintre amikor összegyűjtettek (kiválasztottak) a világból az „aratáskor”, vagyis az Evangéliumi Korszak végén. „Először feltámadnak azok, akik a Krisztusban elhunytak.” Azután mi, akik élünk, és megmaradunk, el fogunk változni egy szempillantás alatt, tökéletes szellemi lényekké változtatva Krisztus dicsőséges testéhez hasonló testtel („mert e halandónak halhatatlanságba kell öltöznie”). Amikor pedig eljön a tökéletesség, a töredékes (a fogamzott állapot a test különböző akadályai, melyeknek most alá vagyunk vetve) eltöröltetik.

De a szellemi lény tökéletességén túl van még egy lépés, amit meg kell tenni, mégpedig „az ezeket követő dicsőség” – a **K** szint. Itt nem a személy dicsőségéről beszélünk, hanem a tisztség vagy hatalom dicsőségéről. Az **L** szint elérése teljes személyes dicsőség elérését jelenti; azaz Krisztushoz hasonló

dicsőséges lényét. De miután ekképpen tökéletessé, és Urunkkal, a Fejünkkel, hasonlatossá tettünk, társulunk Ővele a hatalom és a tisztség „dicsőségében” – hogy Ővele a trónján ülünk, éppen ahogy Ő, miután tökéletessé tettett a feltámadásakor a mennyei Felség jobbára ült a magasságban. Ekképpen lépünk be az örök dicsőségbe, a **K** szintre.

Most vizsgáljuk meg figyelmesen a rajzot és figyeljük meg azon az Isten terve különböző vonásainak ábrázolását. A piramis formáját használjuk a tökéletesség ábrázolására, a megfelelő vonásai miatt és amiatt, hogy a Szentírásban nyilvánvaló utalások vannak rá.

Ádám egy tökéletes lény volt, a piramis. Megfigyelendő a helyzete – az **N** szinten, amely az emberi tökéletességet jelöli. Az **R** szinten, a bűn és a tökéletlenség, vagyis az elfajultság szintjén, a **b**, csúcsnélküli piramis, egy tökéletlen alakzat, a bukott Ádámot és leszármazottait jelöli – megrontott, bűnös és elítélt állapotban.

Ábrahámot és a többieket azon a napon, hit által megigazulva Istennel való barátságra, egy (**c**) piramis jelöli az **N** szinten. Ábrahám egy tagja volt a megromlott emberiségnek, és ami az *emberi* természetét illeti a többiekkel együtt az **R** szinthez tartozott; de Pál azt mondja, hogy Ábrahám hit által meg volt igazulva; ami azt jelenti, hogy Isten őt büntelennek és tökéletesnek ismerte el hite által. Ez felemelte őt az Isten megítélése szerint az elfajult és bűnös emberek világából az **N** szintre; és habár ő még tökéletlen maradt, egy olyan kegyelembe lett befogadva, amelyet Ádám elvesztett, azaz, Istennel való közösség, mint egy „barátja” (Jakab 2: 23). Mindazok, akik a tökéletesség (büntelenség) **N** szintjén állnak, Istennek barátai és Ő az ő barátjuk, de a bűnösök (az **R** szinten) ellenséges viszonyban vannak Istennel, „ellenségei gonosz cselekedeteik miatt” /*Kolossé 1: 21*/

A **d** által jelölt emberiség az özönvíz után még mindig az **R** szinten volt – még mindig ellenséges viszonyban, ahol az

Evangeliumi Egyház kiválasztásáig maradnak, a Millenniumi Korszak kezdetéig.

A „testi Izrael” a Zsidó Korszak alatt, amikor a bikák és a bakok előképi áldozatai megtisztították őket (nem valóságosan, hanem előképileg, „mert a törvény semmit sem tett tökéletessé” – Zsidók 7: 19), előképileg megigazította őket, emiatt ők **(e)** a **P** szinten vannak, az előképi megigazulás szintjén, mely a Törvénynek a Sinai Hegyen való adásától addig tartott, míg Jézus véget vetett annak, odaszegezve a keresztfára. Ott, az az előképi megigazulás a zsidó előképeknél „jobb áldozatok” beiktatásával végződött, melyek valójában „elveszik a világ bűnét”, és „képesek [valójában] tökéletessé tenni az odajárulókat”. (Zsidók 10: 1)

Az **f** ábrázolja a megpróbáltatás és a nyomorúság tüztét, amelyen a testi Izrael átment, amikor Jézus jelen volt megrostálva őket, és kivonva az ő névleges egyházukból a búzákat, a „valódi izraelitákat”, és, főleg amikor, a búza elválasztása után, „a polyvát [annak a **rendszernek** elutasított részét] megégette olthatatlan tűzzel”. Ez egy olyan nyomorúság ideje volt, amelyet erőtlenség voltak elkerülni. (Lukács 3: 17, 21: 22; 1 Tessz. 2: 16)

Jézus harminc éves korában egy tökéletes, felnőtt ember volt **(g)**, elhagyva a szellemi állapot dicsőségét és **emberré** válva, avégett, hogy (Isten kegyelméből) mindenkiért megízlelje a halált. Isten törvényének igazsága abszolút: szemet szemért, fogat fogért, életet életért. Szükséges volt az, hogy egy tökéletes ember haljon meg az emberiségért, mert az igazság követelményét semmi más módon nem lehetett kielégíteni. Egy angyal halála éppen úgy nem tudta volna kifizetni a büntetést, mint ahogy „lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el” /Zsidók 10: 4/. Ezért Ő, Akinek a neve „Isten teremtetésének kezdete” /Jelenések 3: 14/, **emberré** vált, „testté lett”, hogy azt a váltságdíjat (megfelelő árat) adhassa, amely megválthatja az emberiséget. Ő tökéletes ember kellett legyen, másképpen nem tehetett volna többet, mint a bukott emberiségnek akármelyik tagja. Ő „szent, ártatlan, szeplőtlen, a

bűnösöktől elkülönített” volt. Magára vette azt a formát, vagy hasonlatosságot, amivel a bűnösök rendelkeztek, a „bűnös testhez hasonló formát” /Róma 8: 3/ – az emberi hasonlatosságot. De, e hasonlatosságot annak tökéletességében vette magára, nem részesült annak bűnéből és a tökéletlenségéből sem, kivéve azt a tényt, hogy a szolgálatának idején önként részt vett némelyek fájdalmaiban és szenvedéseiben magára véve fájdalmaikat és gyengeségeiket, amint a saját életerejét és egészségét osztotta meg velük. Meg van írva, hogy „Ő **vette el** a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket” (Ézsaiás 53: 4); és „mert erő [életerő, vitalitás, energia] áradt ki belőle, és mindenkit meggyógyított.” (Márk 5: 30; Lukács 6: 19; Máté 8: 16, 17)

Amikor (tökéletes) emberi állapotban volt, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ő az Atya előtt jelentkezett, mondván: „Íme, itt vagyok, amint a könyvtekercsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem” – és ezt a felszentelődést egy vízkeresztséggel jelképezte. Amikor Ő így átadta magát, odaszentelve lényét, az Ő áldozata szent (tiszt) és elfogadható volt Isten előtt, Aki a jóváhagyását úgy mutatta be, hogy szent Szellemével és erejével töltötte el Őt – amikor a Szent Szellem szállott Őrá, ekképpen felkenve Őt.

Ez a Szellemmel való eltöltés egy fogamzás volt új – isteni – természetűre, mely teljesen ki kellett fejlődjön, vagyis meg kellett születessen, amikor egészen befejezte az emberi természetének feláldozását. Ez a fogamzás egy lépéssel az emberi állapotok felett állt, melyet a **h** piramis mutat az **M** szinten, a Szellem általi fogamzás szintjén. Ezen a szinten Jézus életének három és fél évét töltötte, míg emberi létezése a kereszten bevégyződött. Akkor, miután három napig halott volt, feltámasztatott az életre – a szellemi lény tökéletességére (**i**, az **L** szinten), Szellemtől született – „elsőszülött a halottak közül”. „Ami Szellemtől **született, szellem** az.” Tehát, Jézus feltámadásakor és azután szellem volt – szellemi lény, és többé semmi értelemben sem volt ember.

Igaz, hogy feltámadása után hatalmas volt arra, hogy emberként jelenjen meg és meg is jelent, annak érdekében, hogy tanítványait taníthassa és bebizonyíthassa, hogy Ő többé nem halott; de Ő már nem volt ember és nem uralták Őt emberi körülmények, hanem jöhetett, mehetett, mint a szél (még, ha az ajtók zárva is voltak) és senki sem tudta megmondani, hogy honnan jött és hová ment. „Így van mindenki, aki a Szellemtől született” (János 3: 8. Vesd össze 20: 19, 26 versekkel).

Az áldozatra való felszentelődésének pillanatától, a keresztségekor, az emberi *természete* halottnak volt számítva – attól számíttatik az új természetének kezdete, mely a feltámadáskor teljesedett ki, amikor a tökéletes szellemi szintre, az **L**-re, jutott – szellemi testben feltámasztatván.

A feltámadása után Jézus felemeltetett a magasságba a Felséghez – az isteni dicsőség szintjére, a **K szintre** (**k** piramis). Az Evangéliumi Korszak alatt Ő a dicsőségben volt (**I**) „ült az Atyával az Ő királyi székében” és a földön lévő Egyházának Fejeként – az ő vezetője és igazgatója volt. Ezen teljes Evangéliumi Korszak alatt az Egyház fejlődése folyamatban volt, fegyelmezés és próba alatt állt avégett, hogy a korszak végén, vagyis az aratáskor Menyasszonyává és társörökösévé válhasson. Emiatt a *Jézus* szenvedéseiből részesült, hogy Ővele együtt meg lehessen dicsőíteni (a **K szinten**), amikor elérkezik a megfelelő idő.

Az Egyház lépései a dicsőség felé ugyanazok, mint amit a Vezetője és Ura is megtett, Aki „nekünk példaként állíttatott, hogy az Ő nyomdokait kövessük” – kivéve *azt a tényt*, hogy az Egyház egy alacsonyabb szintről indul. Urunk, amint láttuk, az emberi **tökéletesség** szintjén, **N szinten**, jött a világba; míg mi, az Ádám nemzetségéből valók, mindnyájan egy alacsonyabb szinten vagyunk, **R szinten**, - a bűn, a tökéletlenség és az Isten ellenségeinek szintjén. Tehát, az első dolog, ami számunkra szükséges, hogy meg legyünk igazítva, és így érjünk el az **N szintre**. Hogy valósul meg ez? Jó cselekedetek által? Nem; a bűnösök nem tudnak jól cselekedni. Nem tudjuk Istennek ajánlani magunkat, így tehát, „Isten a hozzánk való szerelmét

abban mutatta meg /ajánlta – K.J., k.K./, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róma 5: 8). Az emberi megigazulás, vagy tökéletesség szintjére jutásunk feltétele az, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért, megváltott bennünket és az „Ő vérében vetett hit által” felemelt a tökéletesség szintjére, amelyről Ádámban elestünk. „Hit által igazultunk meg [emeltettünk fel az N szintre].” „Mivel **megigazultunk hit által**, békességünk van Istennel” (Róma 5: 1), és többé nem tekint ránk, mint ellenségeire, hanem mint megigazult emberi fiakra, ugyanazon a szinten, mint amelyen Ádám és Jézus voltak, avval a különbséggel, hogy ők valóságosan tökéletesek voltak, míg minket Isten csak akként számít. Ezt a beszámított megigazulást Isten Igéjébe vetett hit által érjük el, amely azt mondja, hogy: „megváltottatok”, „megváltattatok” „ingyen megigazítottatok”. Isten bennünket tisztának, feddhetetlennek és szentnek tekint a Krisztus igazságosságának ruhájában, melyet hit által nekünk tulajdonít. Ahhoz, hogy a büntetésünket helyettünk hordhassa, jóváhagyta, hogy a mi bűneink Neki legyenek tulajdonítva, és meghalt érettünk, mintha Ő lett volna a bűnös. Következésképpen, az Ő igazságossága **beszámíttatik** mindazoknak, akik elfogadják azt, hogy Ő megváltott, és ez magával hozza mindazokat a jogokat és áldásokat, melyekkel a bűn bejövetele előtt rendelkezett az ember. Ez helyreállít bennünket az életre és az Istennel való közösségre. Hitünk gyakorlása által egyszeriben eljuthatunk erre a közösségre, valamint az élet és egy teljesebb közösség, meg öröm – biztosítva vannak az Isten szerint „megfelelő időben”.

De ne feledjük, hogy habár a megigazulás egy áldás, de nem változtatja meg természetünket*: még mindig emberi lények

* Amikor azt mondják, hogy egy embernek rossz **természete** van, akkor a **természet** szót egy hozzáillesztett értelemben használják. Szigorúan véve, senki sem rossz a természetére nézve. Az emberi természet „nagyon jó”, az isteni természetnek egy földi képmása, így mindenki jó természettel rendelkezik, az a baj, hogy ez a jó természet megromlott. Tehát természetellenes az, hogy az ember gonosz, embertelen, stb. legyen, és

vagyunk. Megszabadítottunk a bűn és az Istentől való elidegenedés nyomorult állapotából és ahelyett, hogy bűnös emberek lennénk, emberi fiak vagyunk, és most, mivel fiak vagyunk, Isten ebben a *minőségünkben* szól hozzánk. Az Evangéliumi Korszak alatt a „társörökösöknek” „kicsiny nyáját” hívta, mondván: „Fiam, add nekem a szívedet” – azaz, add át magad, teljes földi erőidet, akaratodat, adottságaidat, mindenedet, Nekem, éppen úgy, ahogy Jézus példát hagyott neked, és fiammá teszek egy, az emberinél magasabb szinten. Egy szellemi fiammá teszek téged, szellemi testtel fogsz rendelkezni, mint a feltámadt Jézus – Aki az Atya „lényének képmása”. Ha feladod minden földi reményedet, törekvésedet, és céljaidat, stb., ha teljesen felszenteled az emberi természetedet, és ha teljességgel az Én szolgálatomra fogod azt használni, *akkor* egy magasabb *rendű* természetet adok neked, mint a fajodból a többinek; az „isteni természet részesévé” teszek téged – „Isten örökösévé és Krisztus örököstársává, **ha vele együtt szenvedsz**, hogy vele együtt **meg is dicsőülj**”.

Akik helyesen értékelik az Evangéliumban eléjük állított jutalmat, örömmel félretesznek minden terhet, és türelemmel futják a kijelölt versenyt, hogy megnyerhessék. Tőlünk nem volt cselekedet követelve ahhoz, hogy megigazulásunk biztosítva legyen: az egész munkát Jézus Urunk végezte annak megvalósítására, és amikor hit által elfogadtuk az Ő bevégzett munkáját, megigazultunk és felemeltettünk az **N** szintre. De most, ha tovább akarunk jutni, nem mehetünk cselekedetek nélkül. Igaz, hogy nem kell elveszítenünk a hitünket, mert avval elvesztenénk megigazulásunkat is, hanem megigazulva, hitben folytatva, képesek vagyunk (a Szellemtől való fogamzásban nekünk adott kegyelem által) cselekedni, és Isten számára elfogadható gyümölcsöket teremni. Isten kéri ezt tőlünk, mert ennek az áldozatnak hozatalára köteleztük el

természetes az, hogy Istenhez hasonló legyen. Ebben az értelemben használtuk fennebb a **természet** szót. Krisztus által megigazultunk arra, hogy az emberi természetünknek – az Isten **földi** képmásának – minden előjogához és áldásaihoz teljesen visszatérjünk.

magunkat. Isten azt kéri, hogy abban mutassuk meg a nagy jutalom értékelését, hogy odaadjuk érte mindenünket, amink van, és amik vagyunk; nem embereknek, hanem Istennek – mint szent, és a Krisztus által Isten számára elfogadható áldozatot – mint a mi bölcs szolgálatunkat.

Amikor bemutatjuk mindezeket a dolgokat, így szólunk: Uram, hogyan akarod, hogy odaadjam ezeket, az áldozatomat: időmet, tehetségemet, befolyásomat, stb.? Majd, Isten Igéjét válaszáért tanulmányozva, halljuk az Ő hangját, amint oktat, hogy adjunk át Neki **mindent**, amink van, ahogy Jézus Urunk tette, jót cselekedve mindenkivel, ahogy lehetőségünk van, főleg a hit háznépével – szellemi, vagy természetes táplálékkal szolgálván nekik, Krisztus igazságosságával, vagy földi ruházattal öltöztetve őket, a rátermettségtől, vagy igényeiktől függően. **Mindenünket** felszentelve, Szellem által fogantattunk, elértük az **M** szintet; és most, a nekünk adatott erővel, ha használjuk, képesek leszünk eleget tenni szövetségünknek, és győzedelmesen, felettébb győzedelmesen kikerülni, Óáltala (az Ő Szelleme ereje által), Aki szeretett bennünket, és megváltott minket a saját drága vérére. De ekképpen, a Jézus nyomdokain járva,

Ne gondold, hogy győztél,
S ne szűnj meg, hogy igyekezzél;
Nem végződik addig munkád,
Míg el nem nyerted a koronád.

A korona csak akkor lesz elnyerve, ha a hűséges testvérünkhöz, Pálhoz, hasonlóan a nemes harcot megharcoltuk, és futásunkat bevégeztük, de nem hamarabb. Addig az igyekezet és szolgálat áldozatának lángja és tömjénje naponta fel kell emelkedjen – egy édes illatú áldozat Istennek, mely Urunk, Jézus Krisztus által elfogadható.

Azok, akik ebből a győzedelmes osztályból „alszanak”, szellemi lényekként feltámasztatnak, az **L** szinten, és ugyanabból az osztályból azok, akik élnek és megmaradtak az

Úr eljöveteléig, „elváltoznak”, és egy pillanatig sem fognak „aludni”, habár az „elváltozás” a földi edény pusztulását fogja követelni. Ezek, többé nem gyenge, földi, halandó, romlandó lényekként, akkor a Szellem által teljesen megszületnek, mennyei, szellemi, romolhatatlan, és halhatatlan lényekként. (1 Kor. 15: 44, 52)

Nem tudjuk, mennyi idő fog eltelni az ő „elváltozásuk”, vagyis szellemi lénykénti tökéletességre jutásuk után (**L** szinten), mielőtt ők egy egész és teljes csoportként megdicsőíttetnek (a **K** szinten) az Úrral, hatalomban és nagy dicsőségben egyesítettén Ővele. Úgy értjük, hogy a Krisztus testének a Fejjel való ezen egyesítése és teljes megdicsőítése lesz a „Bárány menyegzője” az Ő Menyasszonyával, amikor a *Menyasszony* teljesen belépik az ő Urának örömébe.

Tekintsünk ismét a korszakok rajzára – az **n**, **m**, **p**, **q** négy különböző osztályt jelölnek, melyek együtt az Evangéliumi Egyházat képviselik, mint egészet. Az **n**, és az **m** osztályok egyaránt a szellem általi fogamzás szintjén, az **M**-en, vannak. Ez a két osztály együtt létezett az egész Evangéliumi Korszak alatt; mindkettő szövetséget kötött Istennel arra, hogy élő áldozatokká válnak, mindketten „kedvesekké *tétettek* az Ő szerelmes Fiában” /Ef. 1: 6 – k.K./ és „**újteremtményekként**” fogantattak Szellem által. A kettőjük közötti különbség ez: az **n** azokat jelöli, aki betöltik szövetségüket, és Krisztussal együtt meghalnak a földi akaratra, célokra és törekvésekre nézve, míg **m** a Szellem által fogamzott gyermekek azon népesebb csoportját jelöli, akik szövetséget kötött, de akik, sajnos! meghátráltak a szövetségük teljesítésében. Az **n** osztály a győzedelmesekből áll, akik a Krisztus Menyasszonya lesznek, akik az Úrral az Ő királyi székében fognak ülni a dicsőségben – a **K** szinten. Ez az a „kicsiny nyáj”, akiknek az Atya szívesen ad Királyságot. (Lukács 12: 32) Azok, akik az **m** osztályhoz tartoznak, meghátrálnak az emberi akarat halálától, de Isten mégis szereti őket, és emiatt a nyomorúságok és veszélyek által eljuttatja őket az **L** szintre, a tökéletes szellemi szintre, de elvesztik a **K** szinthez,

a dicsőség trónjához, kapcsolódó jogukat, mert nem voltak győzedelmesek. Ha értékeljük az Atyánk szeretetét, ha óhajtjuk Urunk jóváhagyását, ha vágyakozunk arra, hogy tagjai legyünk az Ő Testének, az Ő Menyasszonyának, és hogy az Ő trónján üljünk, hűségesen és szívesen kell teljesítsük az áldozati szövetségünket.

A **névleges** egyház többségét a **p** rész jelöli. Figyeljük meg, hogy ők nem az **M** szinten, hanem az **N** szinten vannak. Ők megigazultak, de nincsenek megszentelve; nincsenek teljesen felszentelve Istennek, és ezért nincsenek szellemi lényekként fogantatva. Mégis magasabban állnak, mint a világ, mert elfogadták Jézust, a bűnből való váltságukként; de nem fogadták el e korszak mennyei elhívását, hogy Isten szellemi családjának része legyenek. Ha hitben folytatják a Krisztus Királyságának igazságos törvényei iránti teljes engedelmisséget, a Helyreállítás idején elérik a tökéletes földi ember, Ádám, hasonlatosságát. Ők teljesen visszanyerik mindazt, ami általa elveszett; elnyerik ugyanazt az emberi tökéletességet, elmében, erkölcsileg és testileg, és Isten képévé válnak, amilyen Ádám volt, mert mindezekért voltak megváltva. Megigazult helyzetük, az **N** szinten, mint akik hallottak és hittek a Krisztus általi üdvösségben, egy különleges áldás, melynek ők hit által korábban örülnek, mint általában a világ (mert a Millenniumi Korszak alatt mind el lesznek vezetve az igazság pontos ismeretére). Mindenképpen ezeknek előnyükre válik az, hogy korábban indulnak, és hogy valamennyit haladnak a helyes irányban. De, a **p** osztály nem használja ki a hit általi megigazulásnak valós előnyét a jelen időszakban. Most avval a különleges céllal adatik, hogy némelyeknek lehetővé tegye azt, hogy elfogadható áldozatot hozhassanak, és hogy az **n** osztályba jussanak, a „Krisztus Testének” tagjaiként. Akik a **p** osztályhoz tartoznak, az Isten kegyelmét [a megigazulást] „**hiába veszik**” (2 Kor. 6: 1): nem használják arra, hogy tovább menjenek, és önmagukat elfogadható áldozatként mutassák be ebben az időben, amikor az áldozatok elfogadhatóak Isten előtt. Azokat, akik ehhez az

osztályhoz tartoznak, az apostol „atyafiaknak” nevezi, habár nem „szentek”, nem tagjai a felszentelt „testnek”. (Róma 12: 1) Az emberek, amikor helyre lesznek állítva, ugyanabban az értelemben lesznek a Krisztus testvérei és Istennek gyermekei örökre, habár más természet részeseként. Isten az Atyja **mindenkinek**, aki Ővele összhangban van, minden szinten, és bármely természetben.

A névleges egyházhoz kapcsolódó másik osztály, amelyik soha sem hitt Jézusban, mint a bűneiért való áldozatában, és amely következőképpen nincs megigazulva – nincs az **N** szinten – az **N** szint alatt van bemutatva a **q** rész által. Ők a „juhok ruhájába bújt farkasok”, még ha keresztényeknek is vallják magukat és a névleges egyház tagjaiként ismerik is el őket. Ők nem hisznek igazán Krisztusban, mint Megváltójukban; az **R** szinthez tartoznak, és a világ részét képezik, alkalmatlanok az Egyházban és nagy hátrányt jelentenek neki. Ebben a vegyes állapotban, e különböző, **n**, **m**, **p**, és **q** osztályokkal összekeveredve és önmagukat mindannyian keresztényeknek nevezve létezett az Egyház az Evangéliumi korszak alatt. Ahogy Urunk előre megmondta, a mennyeknek névleges országa (a névleges egyház) hasonlatos a szántóföldhöz, melybe búzát és konkolyt vetettek. Ő ezt mondta: „Hagyjátok, hogy együtt nőjön mindkettő az aratásig”, a korszak végéig. Az aratáskor azt mondja az aratóknak („az angyaloknak” – a küldötteknek): szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek, a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. (Máté 13: 38, 41, 49)

Urunknak e szavai mutatják nekünk azt, hogy míg az volt a szándéka, hogy a korszakon keresztül mindkettő együtt nőjön és legyenek a névleges egyház tagjaiként elismerve, ugyanúgy szándéka az, hogy eljőjjön e különböző elemek közötti elválasztás ideje is, amikor azok, akik az Ő igazi Egyházát képezik, az Ő szentjei (**n**), akiket elismer, és magáénak tulajdonít Isten, megnyilvánulhassanak. (Máté 13: 39)

Az Evangéliumi korszak alatt úgy a jó mag, mint a konkoly, vagyis az utánzat is növekedett. „A jó mag az Isten országának fiai”, a szellemi fiak, az **n**, és az **m** osztályok, míg „a konkoly a gonosz fiai”. Így hát, a teljes **q** osztály és sokan a **p** osztályból a „konkolyhoz” tartoznak; mert „senki sem szolgálhat két úrnak” és „annak vagytok a szolgálói, akinek engedelmeskedtek”. Mivel a **p** osztály nem szenteli fel szolgálatukat és talentumaikat az Úrnak, Aki megváltotta őket – mint okos tiszteletüket – kétségtelen, hogy sok idejüket és képességüket adják valójában Istennel szembeszegülve és emiatt az ellenségnek szolgálatában.

Figyeljük meg most a korszakok rajzán az aratást, vagyis az Evangéliumi korszak végét; figyeljük meg azt a két részt, amire fel van osztva – hét évre, és harminchárom évre – pontos párhuzama a Zsidó korszak aratásának. Ez az aratás, mint a Zsidó korszaké, először is az Egyház próbájának és rostálásának ideje, és azután a harag ideje, vagyis a „hét utolsó csapásé”, amely világra és benne a névleges egyházra kitöltetik. A zsidó egyház testi szinten „árnyéka”, vagy mintája volt mindannak, amit az evangéliumi egyház bírt a szellemi szinten. A természetes Izraelt a nekik nyújtott IGAZSÁG tette próbára az ő korszakuk aratásában. Az akkor esedékes Igazság volt a sarló és elválasztotta a „valódi Izraelitákat” a névleges zsidó egyháztól és a búza csak egy töredéke volt az önmagukat annak vallóknak. Éppen így van ennek a korszaknak aratásakor is. Az Evangéliumi Korszak aratása, mint ahogy a Zsidó Korszak aratása is, a Fő Arató, Jézus Urunk, felügyelete alatt történik, Aki akkor jelen kell legyen (Jelenések 14: 14). Urunk fő munkája ennek a korszaknak aratásában az lesz, hogy elválassza az igazakat a hamisaktól. Urunk a névleges egyházat a vegyes állapota miatt „Babilonnak” – zűrzavarnak nevezi. Az aratás a névleges egyház különböző osztályai elválasztásának ideje és egyben az **n** osztály érésének és tökéletesítésének ideje. A búza el lesz választva a konkolytól, az érett búza az éretlentől, stb. Az **n** osztályhoz tartozók a búza „első zsengeje”, és

miután el lettek választva, a megfelelő időben a Krisztus Menyasszonyává válnak, és örökre az Urukkal lesznek az Ő hasonlatosságában.

Ennek a kicsiny nyájnak a Babilontól való elválasztását az **s** alakzat mutatja be. Útban van, hogy **eggyé** váljon az Úrral, hogy az Ő nevét viselje, és hogy részesedjen az Ő dicsőségéből. A megdicsőített Krisztust, Fejet és testet, a **w** *piramis* mutatja. A **t**, **u**, és **v** alakzatok a bukásban lévő Babilont – névleges kereszténységet ábrázolják, darabokra hullva a „nyomorúság idején” „Urunk napján”. Habár ez egy szörnyű dolognak tűnhet, mégis valójában nagy előnyt fog jelenteni minden igazi búzának. Babilon bukik, mert nem az, aminek állította magát. A névleges egyház sok képmutatót tartalmaz, akik a világ szemében előkelő helyzete miatt csatlakoztak hozzá, és akik magatartásuk által Babilont a világ orrában rossz szaggá tették. Az Úr mindig ismerte az ő igazi jellemvonásukat, de szándéka szerint nem törődött velük az aratásig, amikor Ő „összegyűjti az Országából [az igazi Egyházából, és kérékbe köti] mind a botránkozásokat, és azokat is, a kik gonoszságot cselekszenek, és beveti őket a tüzes kemencébe [a nyomorúságba, mely **megsemmisíti** névleges rendszerüket, és a hamis hitvallásaikat] ... Akkor az igazak [az **n** osztály] fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában.” (Máté 13: 41-43) Az egyházra eljövő nyomorúságot nagymértékben a különböző féle hitetlenség és spiritizmus növekedése okozza, melyek szigorú próbák lesznek, mert Babilon nagyon sok, Isten Igéjével ellentétes tanítást tart. Ahogy a Zsidó korszak aratásakor a Krisztus **keresztje** a dicsőségre és hatalomra váró zsidók számára botránykő-, és a világi bölcsességgel rendelkező görögöknek bolondság volt, így az Evangéliumi korszak aratásakor is a megütközés köve, és a megbotlás sziklája lesz az.

Mindazokat, akik a Krisztusra mást építettek, mint az igazság és annak megfelelő jellem aranyát, ezüstjét, és drágaköveit, a harag ideje (a „tűz”) nagyon érinteni fogja; ugyanis a tanok és gyakorlatok minden fáját, szénáját és szalmáját megégeti az. Akik megfelelően építkeztek, és akik következésképpen egy jóváhagyott jellemmel rendelkeznek, az **s** alakzat mutatja be, míg a **t** jelöli a „nagy sokaságot”, akik Szellem által fogantattak, de akik fát, szénát és szalmát építettek – ők is búzák, de nem teljesen érettek az első zsenge (**s**) összegyűjtésének idején. Ők (a **t**) elvesztik a trón és az isteni természet jutalmát, de végül az isteni természetnél alacsonyabb rendű szellemi lényekként születnek meg. Habár ezek valóban felszenteltek, oly mértékben győzi le őket a világiasság szelleme, hogy elmulasztják feláldozni életüket. Éppen az „aratásban”, amikor a Menyasszony életben lévő tagjai elválasztatnak a többiektől az **igazság** által, a többiek fülei, beleértve a **t** osztályét, gyengék a hallásra. Ők hitben és cselekedetekben késlekednek az elválasztás idején. Kétségtelenül, majd nagyon megdöbbennek, amikor rájönnek arra, hogy a Menyasszony teljessé vált és az Úrral egyesült, és hogy ők annyira közömbösek és túlterheltek voltak hogy elvesztették a nagy jutalmat. Viszont az Isten tervének szépsége, amit akkor, az irántuk, és az egész emberiség iránti szeretet terveként kezdenek majd felismerni, legyőzi majd a bánatukat, és azt fogják kiáltani: „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült Menyasszonya”. (Jelenések 19: 6, 7) Megjegyzendő az Úr bőséges intézkedése is, ami abból az üzenetből *hallható*, hogy: – Habár nem vagytok a Bárány Menyasszonya, jelen lehettek a menyegzői vacsorán – „Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak”. (9. vers) Ez a sokaság a megfelelő időben az Úrtól kapott fenytések által teljesen összhangba jut Övele és az Ő tervével, és megmossák ruháikat, hogy végül a Menyasszony mellett elfoglalhassák helyüket – **y**, az **L** szellemi szinten. (Jelenések 7: 14, 15)

A szorongattatás ideje, ahogy az a világot fogja érinteni, a Babilon elesése és széthullása után lesz. Az egész társadalom és az emberi kormányok felfordulnak, felkészítvén a világot az igazságosság uralmára. A szorongattatás ideje alatt a testi Izrael (**e**), amely ki volt vetve *a kegyelemből*, míg a pogányok teljessége be nem ment, helyre lesz állítva az Isten kegyelmébe, és az Evangéliumi Egyház, vagyis a szellemi Izrael teljessé lesz és megdicsőíttetik. A Millenniumi korszak alatt Izrael lesz a föld vezető nemzete, a földi lét szintjén mindenki felett, amellyel fokozatosan egységre és összhangra lesz vonzva minden engedelmes.

Úgy az ő helyreállításuk, mint általában a világé, a tökéletes emberi természetre egy fokozatos munka lesz, melynek teljes megvalósításához az egész Millenniumi korszakra szükség lesz. Krisztusnak ezer éves uralma alatt az Ádám halál következményei fokozatosan elnyeletnek, vagyis megszűnnek. Különböző szakaszai – a betegség, fájdalom, és gyengeség, mint a sír – a nagy Helyreállító hatalmának engedni fognak, míg a korszak végére a rajzunknak nagy piramisa teljes lesz. A Krisztus (**x**) minden lénynek feje lesz – a nagy sokaságnak, az angyaloknak és az embereknek, az Atya után az első; a rendben és a rangban következő a szellemi lények nagy sokasága lesz (**y**), utána az angyalok; majd a testi Izrael (**z**), mely csak a valódi Izraelitákat foglalja magába, a földi nemzetek fejeként; azután az emberiség világa (**w**), lényük tökéletességére helyreállítva, amilyen az emberi faj feje, Ádám, volt mielőtt bűnbe esett. Ez a helyreállítás fokozatosan fog megvalósulni a Millenniumi korszak alatt – „minden dolog helyreállításának az idején” (Cselekedetek 3: 21 – *Káldi Neovulgata szerint*). Azonban némelyek meg lesznek semmisítve a nép közül: először is mindazok, akik a lehetőség teljes világossága alatt száz éven át elutasítják azt, hogy fejlődjenek az igazságosság és tökéletesség irányába (Ézsaiás 65: 20); és másodjára azok, akik eljutottak a tökéletességre, a Millennium végén lévő végső megpróbáltatáskor hűtleneknek bizonyulnak (Jelenések 20: 9). Ők a második halállal halnak

meg, amelyből nincs megígérve feltámadás, vagy helyreállítás. Csak egy teljes egyéni próba adatik. Csak egy megváltás adatik valaha. Krisztus többször nem hal meg.

Amikor az Atyánknak nagy tervét tekintjük, mely az Egyház megdicsőítésére és az *Egyház* által Izraelnek és a föld minden nemzetségének, mindenkinek helyreállítása *útján történő* megáldására vonatkozik, eszünkbe jut az angyalok éneke: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” /Lukács 2: 14/ Ez lesz az Isten tervének végrehajtása – „mindenkinek egybeszerkesztése a Krisztusban”. Ki fogja akkor azt mondani, hogy Istennek terve egy kudarc volt? Ki fogja akkor azt mondani, hogy Ő nem uralta a gonoszt a jó érdekében, és hogy nem *okozta* azt, hogy az emberek, valamint az ördögök haragja egyaránt Őt dicsőítse?

A piramis alakja nem csak a tökéletes lények ábrázolásának célját szolgálja jól, hanem továbbá annak a célnak is megfelel, hogy a teljes teremtés egységét ábrázolja, ahogy az, az Isten tervének beteljesedésében **egy** lesz, amikor mindenkinek összhangja és tökéletessége el lesz érve a Krisztus alatt, mint Fej alatt, Aki nem csak az Egyháznak, a Testének, Feje, hanem minden lénynak, mennyen és földön. (Efézus 1: 10)

Jézus Krisztus a „kezdet”, a „Feje”, a csúcsköve, a (felső) „szegletköve” ennek a nagyszerű építménynek, mely még csak a kezdeténél tart. A csúcson lévő kőnek vonalaival és szögeivel összhangban kell legyen minden kő mely alája épül. Nincs jelentősége annak, hogy mennyi féle kő lehet ebben az építményben, nincs jelentőség annak, hogy hány fajta, különböző természet lehet Istennek földi és mennyei fiai között, ahhoz, hogy örökre elfogadható legyenek számára, az Ő Fiának képére kell legyenek alakítva. Mindazok, akik ehhez az építményhez fognak tartozni, az Ő szellemének részeseivé kell legyenek, az Isten iránti engedelmesség szelleméjé, az Ő iránta és az Ő teremtményei iránti szeretet szelleméjé (amely oly bőségesen megnyilvánult Jézusban); a törvény betöltése –

Szeresd az Urat teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.

Ebben a folyamatban (ahogy Isten Igéje bemutatja minden, mennyieieknek és földieknek, egy Fej alatti ezen egyesítését) először Krisztus Jézus, a Fej, lett kiválasztva, másod sorban az Ő Teste, az Egyház. Az angyalok, és más szellemi osztályok következnek a sorban; majd Izraelnek és a világnak érdemesei. A legmagasabbal kezdve, az elrendezés folytatódni fog, míg mindazok, akik **akarnak**, összhangba és egységre lesznek hozva.

Az egyik jellegzetesség az, hogy ez a kipróbált, fő szegletkő van először elhelyezve, és **alapkő**nek neveztetik. Ekképpen van bemutatva az a tény, hogy az Istenbe és az igazságosságba vetett remény alapja nem a földre van helyezve, hanem a mennyekbe. Majd azok, akik alája épülnek és evvel a mennyei alappal egyesülnek, mennyei vonzással és törvényekkel kötődnek ahhoz. És habár ez a rend a földi építkezés rendjének éppen az ellentéte, mégis mennyire helyénvaló az, hogy először az a kő helyeztessék el, amelynek hasonlatossága kell *legyen* az egész építmény. Mennyire helyénvaló az is, hogy felismerjük: a mi alapunk **fenn** van elhelyezve és nem **lent**; és hogy mi élő kövekként mindenben „**épüljünk fel** Őbenne”. Így a munka folytatódni fog a Millenniumi korszak alatt, míg minden teremtmény, bármely természettel, mennyen és földön, dicsőíteni és szolgálni fogja Istent a tökéletes engedelmesség vonalaival megfelelően. Akkor a világmindenség meg lesz tisztítva, mert azon a napon „lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül” – a második halálban. (Cselekedetek 3: 22, 23)

A SZÖVETSÉG SÁTORA A PUSZTÁBAN

Ugyanazt a tanítást, amit a Korszakok rajza közöl, ez az isteni elrendezésű előkép is bemutatja. Ennek tanítását később teljesebben megvizsgáljuk. Melléje helyezzük, hogy a Szentek Szentje felé vezető, különböző szinteket, vagy lépéseket pontosan fel lehessen ismerni és értékelni, mint ami ugyanazokról a lépésekről tanít, amit már részleteiben megvizsgáltunk. Az egész világ a Szövetség Sátorának udvarán kívül, bűnben leledzik, az elfajultság **R** szintjén. A „kapun” keresztül az „udvarba” belépve, hívőkké, vagy **megigazult** személyekké válunk az **N** szinten. Azok, akik tovább mennek a felszentelődésben, folytatják *útjukat* a Sátor ajtaja felé, és belépve *azon* (az **M** szintre), papokká válnak. Őket a „szent kenyerek” erősítik, és az „aranygyertyatartó” biztosít nekik világosságot, és teszi lehetővé számukra, hogy Jézus Krisztus által elfogadható tömjénillatot hozzanak Istennek. Végül, az első feltámadáskor, ők belépnek a tökéletes szellemi állapotba, vagyis a Szentek Szentjébe (**L** szinten), és egyesülnek Jézussal a Királyság dicsőségében, a **K** szinten.